

Cantar dos maios

Maio tradicional, con todos os seus elementos decorativos característicos.

O cantar que se transcribe a continuación chegou a nós por intermediación de Paco Romero, a quen llo facilitou D. Sebastián Dios coa seguinte nota explicativa: cantábase pola parroquia de Lérez na festa dos Maios, aproximadamente polos anos 1939-40. O "Celta" era o can do Ramallo, que vivía na Gándara, cerca da Santiña, e que se escapou da casa e pasou esta odisea. Había certa psicose contra os cans vagabundos, pois algún caso de rabia se tiña dado por aquel tempo.

Hai no lugar da Gándara / unha pandilla de mozos
que a miúdo están pensando / e soñan con cans rabiosos.

O can que sae ás cadelas / e vai por aquel lugar
antes de saír da casa / xa se pode confesar.

Coro e palitroques: O can que sae ás cadelas ...

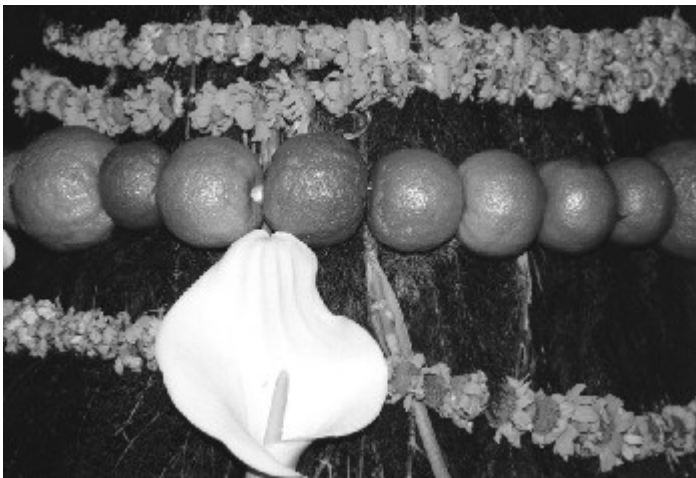
Berra que te berra / corre que te corre
tratan de levalo / ata o lugar da Torre.
Está alí a do Carranco / que ten un viño estupendo
toma cada un seu neto / e saen de alí fervendo.

Coro e palitroques: Está alí a do Carranco ...

Primeiro sae José / despois Antonio e Ramón
e poñen a todo o barrio / en plena revolución.
Saen todos dando voces / detrás do pobre animal,
o que non leva unha fouza / vai armado de puñal.

Coro e palitroques: Saen todos dando voces ...

Ía P.F. / que corría moi veloz
enganchouse nuns alambres / e metía "a de Dios".
Non vale a pena ser can / pra pasar tanto traballo,
quen volo pode contar / é o "Celta" do Ramallo.

Vista parcial dos elementos decorativos dun maio.